

EEN INSPIRERENDE AVOND

Vorige week dinsdag was er de jaarlijkse impulsavond voor ons bisdom Brugge. Het woord zegt het zelf... Een avond waar je impulsen en inspiratie mee krijgt. Het is een avond voor iedereen die de parochiepastoraal een warm hart toedraagt. En het doet deugd elkaar te mogen ontmoeten. Gelijkgestemden die vanuit de grondtoon 'vreugdevol gestemd' de boodschap van het evangelie handen en voeten willen geven. Mensen die vooruit willen. Die niet blijven steken in de kerk van het verleden, die geen heimwee hebben naar vroeger. Je voelt er de vreugde samen nieuwe stappen te durven zetten.

Leerling-missionaris worden

Het is maar al te duidelijk dat de zending van kerkmensen vandaag ligt in het 'leerling-missionaris' worden. Geloven en christen-zijn vandaag heeft niets van doen met een ideologie. Het gaat niet over een kant en klaar pakje geloofsformules doorgeven aan anderen. Christenen zijn geen kanaaltjes, om een beeld van Bernardus van Clairvaux te gebruiken. Ze zijn een waterbekken. Eerst wanneer ze zichzelf laten vullen door de boodschap van het evangelie, gaan ze bij tijd overlopen. Gaan anderen mogen proeven van die manier van leven die het geloof in mensen bewerkt. Zo heeft catechese vandaag niet zo zeer van doen met voorbereiden op een sacrament. Veeleer gaat het over mensen mee laten gaan en ze begeleiden in een manier van leven. Je kan maar deelgenoot worden door deel te nemen. Leerling-missionarissen zijn gastvrije mensen, die elkaar willen ontmoeten. Ze vinden hun vreugde in het evangelie. Die vreugde willen ze samen delen met mensen. Anderen mogen proeven van die vreugde die christenen vandaag bezielt en beweegt.

Een nieuw wij-gevoel

Zo gaan we maar een gastvrije kerk worden wanneer we een nieuw wij-gevoel aan de dag leggen. We spreken wel over een gemeenschap van christenen. Maar is er wel dat echte wij-gevoel van: wie je ook bent, je bent welkom. En dat nieuwe wij-gevoel is geen softe slogan van één of andere politieke partij. Ons wij-gevoel kan zich maar vernieuwen wanneer we beseffen dat we als christenen fans van Jezus Christus zijn! En dat is zo hel anders dan zeggen: naar die of die kerk ga ik niet, want de expresweg, een brug of de vaart ligt ertussen. Fans van Jezus kennen geen grenzen, maar willen juist in alle openheid elkaar verwelkomen en ontmoeten. Dat is de opdracht van leerling-missionarissen. Los komen van de knellende grenzen en oasen van ontmoeting creëren. Als we dat niet doen, dan blijft geloven een smaakloos gegeven, misschien goed voor persoonlijke vroomheid. Daar gaan anderen zeker geen vreugde proeven van een hartverwarmend wij-gevoel.

Kerkisme

Het is een begrip dat bij mij blijven hangen is na de impulsavond. Kerkisme duidt op een ziekte die vandaag bij kerkmensen leeft. Het is een ingesteldheid waarbij het in het spreken eigenlijk niet over Jezus en zijn boodschap aan de mensen gaat. Maar het gaat om ambten en ambtenaren, om het instituut en zijn structuren, om organisatie. Te veel apparaat en instituut, te weinig evangelie. Te weinig leven vanuit het geloof, vanuit die verbondenheid met Jezus, met God. Of anders gezegd... Wanneer wij over God spreken – als leerkracht, catecheet, pastoor – mogen de mensen dan ook zien dat wij in ons hart leven met die God die wij zo welbespraakt verkondigen? Zo valt het opnieuw te leren dat Hij centraal staat in het christelijk geloofsleven. Samen moeten we niet de leer van de Kerk verkondigen, maar Hem, over wie de leer van de

Kerk spreekt. In geloven staat niet een leer of structuur centraal, maar iemand. God zelf. Als wij niet met Hem verbonden blijven, dan dragen wij geen vruchten. Dat zal nodig zijn willen wij geen kerk van activiteiten worden én zonder God! Vandaar zetten we de stap van kerkisme naar kerk vormen, een gemeenschap van mensen die zich geroepen weten door God. Anders komt er geen authentiek en aansprekend christendom! En evenmin vreugde in het geloof. Die stap begint met nu voor ogen te houden dat God er is, en met hem de weg gaan. We hoeven daarbij ons bidden niet aan te passen of uit te breiden. Laten we liever bij ons bidden aan God denken! Het is niet zo zeer noodzakelijk meer tijd te maken voor God. Laten we veeleer God meenemen in onze tijd.

Dank je wel!

Na de deugddoende inspiratie voor morgen, was het ogenblik er om te danken. Danken om het engagement van mensen. Hoe kond dit beter gebeuren door iedereen letterlijk in de bloemetjes te zetten. Het was een fleurig gebeuren, geurend naar vreugde. Voor wie er niet bij was zou ik zeggen... Vrees niet! Er is vreugde in ons geloof en die vreugde delen doet deugd. Je moet het alleen willen en durven zien, er aan willen en durven meebouwen. En dat verdient uiteraard een bloemetje.

Johan Loones

(alle reacties welkom op johan.loones@skynet.be)